

باسمه تعالی

شبهای بیداری - ماه مبارک رمضان ۱۴۳۷

جلسه ی سوم - سحرگاه ۹۵/۴/۹

* پس از پذیرش هدایت الهی، دینداری عالمانه برترین نوع دینداری

قَالَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عَلَيْهِ السَّلَامُ مَنْ أَخَذَ دِينَهُ مِنْ أَفْوَاهِ الرِّجَالِ أَزَالَتْهُ الرِّجَالُ وَمَنْ أَخَذَ دِينَهُ مِنَ الْكِتَابِ وَالسُّنَّةِ زَالَتْ الرِّجَالُ وَلَمْ يَزُلْ^۱

* دینداری عالمانه، تقویت کننده ی اصل مهم بندگی

* اصل بندگی، پایه ای مهم در عمل همراه با رغبت به دستورات الهی

* قَالَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عَلَيْهِ السَّلَامُ: ... إِنَّ الْمُؤْمِنَ يَرَى يَقِينُهُ فِي عَمَلِهِ، وَالْكَافِرَ يَرَى انْكَارُهُ فِي عَمَلِهِ، هَمَانَا مَوْمن يقينش در عملش دیده می شود و کافر هم انکارش در عملش دیده می شود.

^۱ - روضة الواعظین و بصیرة المتعظین (ط - القديمة) / ج ۱ / ۲۲ / باب الكلام فی فساد التقليد ص : ۲۰ - در روایت م شابه دیگر نیز آمده است: عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ أَنَّهُ قَالَ: مَنْ دَخَلَ فِي هَذَا الدِّينِ بِالرِّجَالِ أَخْرَجَهُ مِنْهُ الرِّجَالُ كَمَا أَدْخَلُوهُ فِيهِ وَمَنْ دَخَلَ فِيهِ بِالْكِتَابِ وَالسُّنَّةِ زَالَتْ الرِّجَالُ قَبْلَ أَنْ يَزُولَ. (الغيبة للنعمانی / النص / ۲۲ / مقدمة المؤلف)

* دینداری عالمانه و ایمان در آمیخته با وجود انسان چه اهمیت و برکاتی دارد؟

۱. اگر ایمان ضعیف باشد یا در طول عمر و یا اگر چیزی از آن مانده باشد در هنگام عدیله ی عندالموت گرفته خواهد شد.^۲

۲. معصیت ها و گناهان نشان می دهد که ضعیفی در اعتقادات وجود دارد.^۳

۳. دینداری عالمانه زمینه ی خوف و رجاء حقیقی است.

۴. دینداری عالمانه، تقویت کننده ی انگیزه ی بندگی بهتر و این تقیدات دیندارانه، افزایشنده ی علم و معرفت است.

روایات مختلفی در باب مراتب ایمان وجود دارد. کمترین درجه ی ایمان التزام به واجبات و پرهیز از محرّمات است. باور قلبی و یقین راهم به کسی می دهند که التزام عملی داشته باشد. رفت و آمد بین عمل و ترک عمل موجب باز شدن راه نفوذ القائنات شیطان می شود.

درجه ی بعد ایمان، عمل به وظایف غیر الزامی است، یعنی توجه به مستحبات و مکروهات. در رتبه بندی بعد هم گفته اند ترک مُشْتَبِهَات. یعنی اعمالی که به جهت احکام ظاهری شرع بلامانع است، اما به جهت وجود شبهه ای در آن، عدم ترک آن نشانه ی ضعف در ایمان است.

^۲ - از جهت اهمیت لحظات جان دادن است که امام صادق علیه السلام در سجده ی خود به خدا پناه می برند و عرض

می دارند: اللهم انی اعوذ بِک من العدیل عند الموت (بحارالانوار، ج ۸۶، ص ۲۲۹)

^۳ - خصایص الحسینیه، عنوان هفتم، باب دوم

بالاترین رتبه‌ی ایمان هم ترک ما سوی الله است. در دعای شریف مکارم الاخلاق آمده: بَلِّغْ

بایمانی اَکْمَلَ الْاِیْمَانِ.

۵. دینداری عالمانه، ناامیدی را به طور کامل حذف می‌کند!

در روایتی از حضرت امام صادق علیه السلام می‌خوانیم که فرمودند: نَحْنُ كَهْفٌ لِمَنْ التَّجَأَ إِلَيْنَا وَ نُورٌ

لِمَنْ اسْتَضَاءَ بِنَا وَ عِصْمَةٌ لِمَنْ اعْتَصَمَ بِنَاهُ^۵ ... ما پناه گاهیم برای هرکس که به ما پناه آورد ...

^۴ - (ع ص م) [ع . عصمة] ۱ - (امص .) پاک دامنی ، نگاهداری نفس از گناه و خطا

^۵ - بحار الانوار، ج ۵۰، ص ۲۹۹